

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/27031 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 26 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 april 2007, verzonden op 27 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

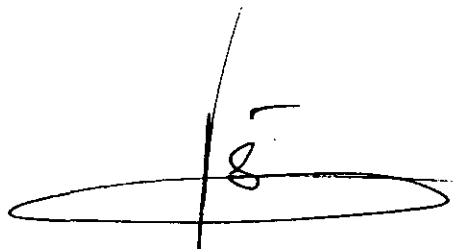
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 augustus 2007

284-553.

Verzonden: 22 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr. AWB 06 / 27031 BEPTDN

UITSpraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie.

Datum bestreden besluit: 8 mei 2006.

Kenmerk: 0311.12.0345.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 20 maart 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser op 1 juni 2006, aangevuld bij brief van 11 juli 2006, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 20 maart 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mw. mr. H.W. Costermans, jurist bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te 's-Hertogenbosch, en J. Hynd als tolk. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. M.M.J. Pieters, ambtsnaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

1. Eiser, geboren op [redacted] bezit de Liberiaanse nationaliteit. De vader van eiser was werkzaam als militair voor de toenmalige Liberiaanse president Charles Taylor. Op 17 juli 2003 heeft er een protest van ex-militairen in [redacted] plaatsgevonden. De zus van eiser werd toen meegenomen door de rebellen om besneden te worden, tenzij de vader van eiser een boete zou betalen. Nadat de vader van eiser de boete had betaald, is de zus van eiser vrijgelaten. In augustus 2003 is het huis van eiser aangevallen. Eiser werd door de rebellen meegenomen en werd gedwongen spullen te dragen. Eiser werd tevens mishandeld. Nadat er een tegenaanval van regeringstroepen had plaatsgevonden, heeft eiser kunnen vluchten. Tegen de ochtend werd eiser aangehouden door regeringstroepen. Een van de regeringssoldaten herkende eiser. Eiser verbleef vijf dagen bij de regeringssoldaten, waarna eiser per vrachtwagen terug naar [redacted] is gegaan. Onderweg heeft eiser vernomen dat hij ervan werd beschuldigd de 'heilige vrouwenplaats' in [redacted] in brand te

Reg.nr. AWB 06 / 27031 BEPTDN

pagina 2 van 5

hebben gestoken. In de stad Zozo heeft eiser korporaal ontmoet, die aan eiser heeft medegedeeld dat zijn vader was omgekomen en dat eiser werd gezocht. Vervolgens heeft kapitein eiser geholpen bij zijn uitreis. Eiser is op 26 oktober 2003 in Nederland aangekomen waar hij op 12 november 2003 de in rubriek I genoemde aanvraag heeft ingediend.

2. Verweerder heeft deze aanvraag afgewezen en zich daarbij primair op het standpunt gesteld dat eisers verklaringen niet geloofwaardig zijn. De afwijzing van de aanvraag is gebaseerd op artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Eiser heeft volgens verweerder niet aannemelijk weten te maken dat het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Dit geldt eveneens voor het ontbreken van reisdocumenten, indicatieve bewijzen en verifieerbare verklaringen over de reis. Voorts heeft eiser meerdere tegenstrijdige, bevreemdend wakkende en vage verklaringen afgelegd en heeft hij zijn relaas in hoge mate doen steunen op informatie uit niet objectief verifieerbare bronnen en vermoedens. Subsidiair heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser onvoldoende zwaarwegend is.

3. In beroep is namens eiser het volgende aangevoerd. Verweerder kan niet zonder meer stellen dat elser zich niet in een acute vluchtsituatie bevond. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder het ontbreken van documenten ten onrechte aan eiser tegengeworpen. Verweerder kan immers niet verwachten dat kapitein zijn leven gaat wagen voor een tweetal documenten. Voorts heeft verweerder ten onrechte aan eiser tegengeworpen dat sprake zou zijn van vaagheden, hiaten en/of tegenstrijdigheden in het relaas van eiser. Verweerder heeft de verklaringen van eiser te veel in een Nederlandse context geplaatst. Verder kan het enkele feit dat eiser pas nadere uitleg in de zienswijze geeft over bepaalde onderdelen van het asielaanvraag niet met zich meebrengen dat dit kan worden tegengeworpen. Ten slotte voert elser aan dat in Liberia sprake is van een voortdurende onstabiele en onzekere 'vrede'. Juist mensen die worden geassocieerd met het oude regime van Taylor lopen het risico vroeg of laat slachtoffer te worden van wraakacties van de kant van de tegenstanders.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Indien zich een omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 mogen ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielaanvraag moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Reg.nr. AWB 06 / 27031 BEPTDN

pagina 3 van 5

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/103) heeft overwogen, behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Zoals de Afdeling eveneens heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 8 oktober 2003, JV 2004/286), behoort naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling gestelde feiten, de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder en dient de rechter ook in zoverre verweerders oordeel terughoudend te toetsen.

Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

5. In het bestreden besluit (en in het daarbij ingelaste voornemen) is uiteengezet dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen bescheiden die voor de beoordeling van zijn aanvraag noodzakelijk zijn heeft overgelegd. In dat kader is aan eiser tegengeworpen dat hij ondanks dat hij in het bezit is geweest van een schoolidentiteitskaart (voorzien van foto) en een geboortakte, voornoemde documenten niet heeft overgelegd. Hiertoe heeft verweerder overwogen dat eiser in het nader gehoor van 16 december 2003 heeft verklaard dat hij voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst bij een vriend van zijn vader heeft verbleven. Gelet op het feit dat zowel eiser als voornoemde vriend op de hoogte waren van het beoogde vertrek van eiser, had het op de weg van eiser gelegen eerdergenoemde documenten thuis op te halen alvorens zijn land te verlaten. Verder heeft eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute weten af te leggen en heeft eiser evenmin enig indicatief bewijs van zijn reis heeft kunnen overleggen.

6. De rechtbank stelt voorop, onder verwijzing naar (onder meer) de uitspraak van de Afdeling van 31 oktober 2002 (JV 2003/2), dat het primair de verantwoordelijkheid van verweerder is te bepalen of en in hoeverre bij de beslissing op de aanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, doch niet gestaafde feiten. De beslissing welke documenten noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag en ter onderbouwing daarvan hadden kunnen en moeten worden overgelegd, maakt deel uit van die beoordeling.

Nu eiser heeft verklaard de beschikking te hebben gehad over verscheidene documenten met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, heeft verweerder zich in het voornemen en in het besluit tot afwijzing van de aanvraag van eiser op het standpunt mogen stellen dat eiser geen reis- of identiteitsdocumenten dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag heeft overgelegd en dat het ontbreken van documenten, bij gebrek van een genoegzame verklaring daarvoor, aan eiser kan worden toegerekend.

In dit kader wordt nog door de rechtbank overwogen dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de vreemdeling, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiser aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om zijn relaas, voor zover consistent en niet onaannemelijk, voor waar te houden, in zoverre redelijkerwijs geen onderbouwing kan worden gevergd.

7. Verweerder heeft in het bestreden besluit voorts aangegeven dat eiser met betrekking tot zijn asielrelaas op een aantal essentiële punten tegenstrijdige, vage en summere verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft eiser vage en bevreemdingwekkende verklaringen afgelegd betreffende de werkzaamheden van zijn vader. Eiser kan immers enkel verklaren

Reg.nr. AWB 06/27031 BEPTDN

pagina 4 van 5

dat zijn vader 'quartermaster' voor het Liberiaanse leger was en soldaten zou hebben uitbetaald. Zo weet eiser niet bij welk onderdeel zijn vader werkzaam was, hetgeen bevreemding wekt, gelet op het feit dat eiser heeft verklaard dat zijn vader alleen maar over zijn werk bij het leger sprak. Daarenboven heeft eiser verklaard dat zijn vader altijd hetzelfde werk heeft gedaan. Gelet op het vorenstaande had eiser meer informatie over de werkzaamheden van zijn vader moeten kunnen verschaffen. Verder heeft eiser in het nader gehoor verklaard dat hij de naam van zijn dorpshoofd niet kent, hetgeen volgens verweerder bevreemding wekt nu eiser stelt met deze man een conflict te hebben gehad. Voorts heeft eiser verklaard dat hij de naam van de rebellenroepering niet kent, terwijl hij stelt twee weken onder dwang bij de rebellen te hebben verbleven.

Daarbij heeft eiser in het aanvullend nader gehoor verklaard dat hij onderweg naar verschillende vluchtelingen met spullen tegenkwam die uit zouden zijn gevlucht omdat er zou worden gevochten tussen de dorpingen en de familie van eiser. Verweerder is van mening dat deze verklaring niet overtuigt nu eiser heeft verklaard dat zijn familie bestaat uit zijn vader, pleegmoeder en zusje. Volgens verweerder valt niet in te zien dat een gevecht tussen de dorpingen en voornoemde drie personen zo hevig zou kunnen zijn, dat verschillende dorpingen zouden besluiten te vluchten. Ten slotte is gebleken dat eiser zijn relaas in hoge mate heeft doen steunen op informatie uit niet-objectief verifieerbare bronnen en vermoedens.

Al deze omstandigheden in ogenschouw nemend, bezien in het licht van eerdergenoemde jurisprudentie, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag van eiser de in het licht daarvan vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongelofwaardig is.

8. Ten aanzien van de stelling van eiser dat het feit dat hij pas in de zienswijze nadere uitleg geeft over bepaalde onderdelen van zijn asielaanvraag niet aan hem kan worden tegengeworpen, overweegt de rechtbank dat het aan de vreemdeling is om in het nader gehoor zijn vluchtmotieven en de daarvoor van belang zijnde feitelijke informatie naar voren te brengen. Het verslag van nader gehoor biedt geen grond voor het oordeel dat hij daartoe niet of niet voldoende in staat is geweest. Mede gelet op het feit dat eiser ook in de door hem ingezonden correcties en aanvullingen geen nadere uitleg heeft gegeven over eerdergenoemde onderdelen van het nader gehoor, kan vorenstaande grief niet slagen.

9. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een van de gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

Het beroep van eiser is derhalve ongegrond te achten, zodat, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, wordt beslist als aangegeven in rubriek III.

Reg.nr. AWB 06/27031 BEPTDN

pagina 5 van 5

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van mr. A.J.A. Poullissen als griffier en in het openbaar uitgesproken op 26 april 2007.

w.g. A.J.A. Poullissen

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift:
de wnd griffier.

Verzonden op:

27 APR 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 18113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:8 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
 ilane van eren
 assia huber
 cheryl lucassen
 astrid portier
 jan helm van rijswijk
 mickie van willigen
 advokaten en prakureurs

rees derksen
 jase peeze binkhorst
 luana pomica
 anne-marie witzeveen
 admnistratie

Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage
 tevens per fax: 070 - 365 1380

Arnhem: 25 mei 2007

APPÈLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 06/27031

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3199-c 25 MEI 2007	
ZAAKNR. 200703668	
AAN:	VZ
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake: de heer
 Geboren op:
 Nationaliteit: Liberiaanse
 IND-nummer: 0311.12.0345

Geeft te kennen:

De heer geboren op thans zonder vaste woon- of verblijfplaats, maar ten deze woonplaats kiezend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellant is gemachtigd en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging, dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Maastricht, (productie 1), gedateerd 26 april 2007 en verzonden op 27 april 2007 waarbij; Het beroep van eiser ongegrond wordt verklaard.

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appelschrift rust op de navolgende grieven.

Grief 1:

Onder punt 4 van de uitspraak overwoog de rechtbank dat:

De besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

En onder punt 5 van de uitspraak overwoog de rechtbank dat:

In het bestreden besluit (en in het daarbij ingelaste voornemen) is uiteengezet dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen bescheiden die voor de beoordeling van zijn aanvraag noodzakelijk zijn heeft overgelegd.....

Gelet op het feit dat zowel eiser als voornoemde vriend (van zijn vader) op de hoogte waren van het beoogde vertrek van eiser, had het op de weg van eiser gelegen eerdergenoemde documenten thuis op te halen alvorens zijn land te verlaten.

De rechtbank diende echter te beoordelen, zij het via een marginale toetsing, of verweerder in redelijkheid van appellant mocht verwachten dat hij een lange gevaarlijke reis door oorlogsgebied moest ondernemen teneinde te pogen om documenten op te halen uit zijn woning, die wellicht niet meer zouden bestaan omdat er hevig was gevochten in zijn dorp.

De rechtbank beperkt zich echter tot een herhaling van het standpunt van verweerder, dat door appellant meermalen gemotiveerd werd bestreden, zonder dat de rechtbank ook meer enig inhoudelijk oordeel geeft over de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering van verweerder voor de toerekenbaarheid van de ongedocumenteerdheid. Aldus toetst de rechtbank onder punt 5 niet conform het door de rechtbank zelf onder punt 4 aangekondigde toetsingskader.

Voorts overwoog de rechtbank onder punt 5 dat:

Verder heeft eiser geen gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen omtrent zijn reisroute weten af te leggen en heeft eiser evenmin enig indicatief bewijs van zijn reis kunnen overleggen.

De rechtbank had op dit punt dienen te oordelen dat verweerder net zo lang heeft doorgevraagd over details van de reis totdat appellant op enig moment het antwoord schuldig moest blijven. Maar de rechtbank behoort te stellen dat sprake is van een onzorgvuldige motivering van de

toerekenbaarheid van het niet gedetailleerd over de reis kunnen verklaren, indien de vreemdeling bv. niet weet onder welke vlag het schip voer, omdat hij zulks niet heeft kunnen zien aangezien het te donker was toen hij aan boord ging.

Bovendien had de rechtbank de bestreden beschikking dienen te vernietigen, omdat eerst in het besluit aan appellant werd tegengeworpen dat hij een pasje waarmee hij aan boord van het schip ging, diende te overleggen, nu dit niet in het voornemen aan hem werd tegengeworpen. Het voornemen dient alle afwijzingsargumenten te bevatten en in het besluit mogen geen nieuwe dingen aan een vreemdeling worden tegengeworpen.

De rechtbank overwog onder punt 6 van de uitspraak dat:

Verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen documenten die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag heeft overgelegd en dat het ontbreken van documenten, bij gebrek van een genoegzame verklaring daarvoor, aan eiser kan worden toegerekend.

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte voorbijgaat aan het feit dat verweerder niet (afdoende) heeft gemotiveerd waarom het toerekenbaar zou zijn dat appelland geen (identiteits)document heeft overgelegd. In casu heeft appelland gesteld dat enkel zijn schoolidentiteitskaart (hetgeen normaliter bij overlegging door verweerder niet geaccepteerd wordt als een identiteitsdocument) thuis zou moeten liggen. Maar de reis daarnaar toe, nadat appelland al was gevucht en ondergedoken, was lang, gevaarlijk en wellicht had bij dat document niet meer in zijn bezit kunnen krijgen, omdat de kans groot was dat zijn ouderlijk huis was verwoest geler op de verklaringen van appelland dat er gevochten werd in zijn dorp.

De rechtbank had dan ook na een marginale toetsing tot het oordeel moeten komen dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het aan appelland toerekenbaar zou zijn dat hij geen documenten (die noodzakelijk zouden moeten zijn voor de beoordeling van zijn asielaas) heeft overgelegd.

Grief 2:

De rechtbank oordeelde onder punt 7 van de uitspraak dat:

Verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaas van eiser de in het licht daarvan vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is.

Daarvoor overwoog de rechtbank onder dat punt:

Dat eiser vage en bevreemdende verklaringen heeft afgelegd betreffende de werkzaamheden van zijn vader. Eiser kan immers enkel verklaren dat zijn vader quartermaster voor het Liberiaanse leger was en soldaten zou hebben uitbetaald... Verder heeft eiser in het nader gehoor verklaard dat hij de naam van zijn dorpshoofd niet kent en dat hij de naam van de rebellenroeping niet kent, waar hij 2 weken onder dwang bij heeft verbleven.

De rechtbank gaat hierbij echter voorbij aan het feit dat appellant en zijn gemachtigde meermalen tekst en uitleg hebben gegeven waarom hij bepaalde details niet kan geven. Deze verklaring dient gevonden te worden in de Afrikaans cultuur. Daar stellen kinderen geen (lastige) vragen aan hun vader en het dorpshoofd wordt gewoon chief chief, en niet bij zijn eigen naam, genoemd. Er waren meerdere rebellenroeperingen actief en het kan zelfs gevaarlijk zijn om in zo'n gevangenschap brutale vragen te stellen, afgezien van het feit dat het voor appellant niet van belang was welke roeping droeg die hem gevangen hield.

Voorts citeert de rechtbank verweerder in de uitspraak onder punt 7:

Namelijk dat verweerder van mening is dat de verklaring van eiser, dat hij onderweg naar verschillende vluchtelingen met spullen tegenkwam die uit zouden zijn gevlucht omdat er zou worden gevochten tussen de dorpingen en de familie van eiser, niet overtuigt nu eiser heeft verklaard dat zijn familie bestaat uit zijn vader, pleegmoeder en zusje. Volgens verweerder valt niet in te zien dat een gevecht tussen de dorpingen en voornoemde drie personen zo hevig zou kunnen zijn, dat verschillende dorpingen zouden besluiten te vluchten.

Het is volstrekt onbegrijpelijk dat de rechtbank nu juist deze stellingen van verweerder citeert, omdat nu juist uit deze stelling de eenvoudig blijkt hoe makkelijk verweerder zichzelf op het verkeerde spoor zet. Uiteraard is met de term familie niet enkel dat kerngezin bestaande uit 4 personen bedoeld. Overigens is het zelfs in het Nederlands spraakgebruik zo dat het begrip familie breder is dan de term gezin. Daar komt bij dat de vader van appellant een militair was, die tot op het laatst trouw was gebleven aan Charles Taylor en die een zekere mate van bescherming genoot.

Aan appellant wordt ten onrechte verweten dat hij zijn relaas in hoge mate heeft doen steunen op informatie uit niet-objectief verifieerbare bronnen en vermoedens. Echter, dit relaas kan niet onderbouwd worden met bv. officiële documenten. Indien een vreemdceling niet verwijtbaar in bewijsnood komt, dient aan het bestuursorgaan een nog grotere verplichting opgelegd te worden

om de benodigde feiten en gegevens te verzamelen. Gemachtigde vraagt zich af in hoeverre verweerder heeft gepoogd het relaas van appellant te controleren. Is geprobeerd om de naam van appellants vader en diens vriend, alwaar appellant even ondergedoken heeft gezeten, te controleren? Zij hadden toch een behoorlijk hoge functie in het Liberiaanse leger. Is de plaatsnaam van het dorp van appellant gecontroleerd en of daar gevechten waren in die periode?

Grief 3:

Onder punt 8 van de uitspraak oordeelt de rechtbank ten onrechte dat:

Het aan de vreemdaking is om in zijn nader gehoor zijn vluchtmotieven en de daarvoor van belang zijnde feitelijke informatie naar voren te brengen.

Appellant meent dat de rechtbank hierbij over het hoofd ziet dat hij heeft gesteld alles wat van belang was naar voren te hebben gebracht in zijn ander gehoor. Het essentiële onderdeel waar het hier over ging waren de verklaringen van appellant dat zijn vader in het leger van Charles Taylor werkzaam was en dat de dorpingen (daarom) een hekel aan zijn vader hadden en dat er vlak voor de vlucht van appellant gevechten waren uitgebroken tussen de dorpingen en zijn familie (in brede zin) die enige bescherming genoot.

Verweerder laat na om in alle gehoren omtrent het naadje van de kous te vragen en in het voornemen stelt verweerder dan plotsklaps dat zij het hoe en waarom van de vijandigheden wil weten. En als appellant dan verklaart wat aan zijn vader precies al dan niet terecht zou worden verweten door zijn vijanden, dan stelt verweerder dat hij dat eerder had moeten verklaren? Het bestuursorgaan is deskundig en dient te weten wat relevant is voor de beoordeling van een asielaanvraag. Appellant kon niet en behoefde ook niet te begrijpen dat deze verklaring een essentieel onderdeel van zijn relaas zou zijn, omdat het dat ook niet is. Voorts kan verweerder zelf wel bedenken dat de vader van appellant ten minste geassocieerd wordt met gruwelijkheden van het Charles Taylor regime, het is volstrekt onnodig van appellant te verlangen zulks ook uit te spreken.

PETITUM: Redenen waarom appellant u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Maastricht van 26 april 2007 te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr A. Portier Advocaat.